

PATRIARHIA ROMANA
 EPISCOPIA ORTODOXA ROMANA A AUSTRALIEI SI NOII ZEELADE
 PAROHIA „SFANTA MARIA” SYDNEY

VIATA PAROHIALA

Buletin parohial

Iulie 2010

Anul XXXV

www.parohiasfantamaria.com.au

„...Fagaduiam pe credinta noastra crestineasca si cu juramantul domniei noastre ca vom sta in picioare si vom lupta pana la moarte pentru legea crestineasca...”

Bincredinciosul Voievod Stefan cel Mare si Sfânt, simbol al credintei ortodoxe si al vredniciei romanesti

Pagina 2

IN PAGINILE REVISTEI NOASTRE

Sf. Cuv. Parinte Atanasie cel de la Athos

Atunci când vorbești despre Grădina Maicii Domnului, despre Sfântul Munte Athos, nu ai cum să începi decât cu Sfântul Cuvios Atanasie și cu marea sa ctitorie, Marea Lavră căci afirmarea Athosului s-a făcut prin lucrarea acestui sfânt,

Continuare pagina 6

ICOANA MAICII DOMNULUI PRODROMITA 12 iulie

De la Marea Lavră, cea dintâi ctitorie athonită, se pornește pe cărare spre Schitul Românesc Prodromu (mănăstirea își are numele de la ocrotitorul său Sfântul Ioan Botezătorul

Continuare pagina 4

SINAXARUL LUNII IULIE

La data de 20 iulie, Biserica Ortodoxă Română sărbătorește ridicarea la cer a Sfântului Mare Proroc Ilie, Tesviteanul. Sfântul și marele Proroc Ilie era de origine din Tesvi în Galaad.

Continuare pagina 8

Manastirea Prodromu ~ interior

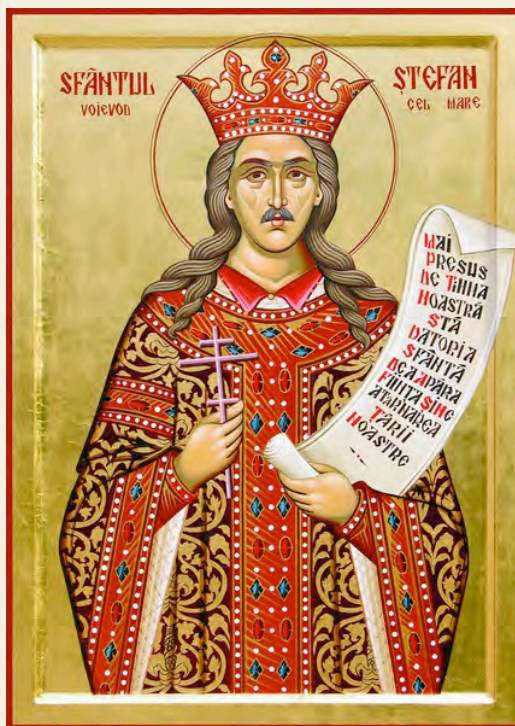

Icoana Maicii Domnului Prodromita

Bincredinciosul Voievod Stefan cel Mare si Sfânt, simbol al credintei ortodoxe si al vredniciei romanesti (2 iulie)

Odraslit din pamântul Moldovei, maritul Voievod Stefan cel Mare a fost numit si cinstit din totdeauna de catre poporul dreptcredincios: bun, mare si sfânt. Bun pentru faptele sale de milostenie, mare pentru iscusinta cu care a condus tara cu dreptate, Dumnezeu pedepsind prin el pe cei lacomi si tradatori, sfânt pentru lucrarea lui întru apararea întregii crestinatati si zidirea unui mare numar de biserici si manastiri.

Dreptcredinciosul Voievod s-a nascut la Borzesti, din parintii bincredinciosi crestini voievodul Bogdan al II-lea si doamna sa Maria- Malina Oltea, aratându-se din frageda copilărie cu deosebita dragoste fata de tara si credinta stramoseasca. Curând, dupa uciderea tatalui sau, este chemat la tronul Moldovei la 12 aprilie 1457. Încercat, pe parcursul lungii sale domnii, de numeroase suferinte, nu si-a pierdut niciodata nadejdea în Bunul Dumnezeu ci, cu evlavie si-a purtat jugul vietii sale. Stefan cel Mare si cel Sfânt a luptat pentru apararea întregii crestinatati "pâna la moarte" cu capul sau adica, "cu pretul vietii sale", cum arata în scrisoarea adresata principilor întregii crestinatati, chemându-i la lupta sfânta de aparare a credintei crestine.

pe seama iscusintei mintii sale ci, cu smerenie pe seama voii si puterii lui Dumnezeu, care i-a stat mereu în ajutor. Maritul Voievod a fost nu numai aparator, ci si marturisitor al credintei prin numarul mare de mănastiri si biserici zidite, atât în Moldova cât si în Muntenia, Transilvania si Muntele Athos. Prin frumusetea si maretia acestor sfinte lacasuri, împodobirea lor cu pictura, înzestrarea lor cu cele necesare sfintelor slujbe, toate lucrate cu o maiestrie artistica neîntrecute pâna astazi, bincredinciosul Stefan cel Mare si Sfânt aduce înaintea lui Dumnezeu "slava poporului sau", adica a neamului nostru românesc. Ca om al rugaciunii, evlaviosul

Voievod a cerut sfintitilor parinti sa se roage pentru poporul dreptcredincios al Moldovei, pentru ostenii sai, pentru cei vii si pentru morti. El însusi se ruga cu post si facând nenumarate fapte de milostenie în vremuri de primejdie mai ales, asa cum este înfatisat pe icoanele pictate în ctitoria sa de la Putna. Sfântul Cuvios Daniil Sihastrul i-a fost parinte si povatuitor duhovnicesc si înțelept sfatuitor în ceasurile sale de rugaciune si veghe. Deopotriva a fost om al înțelepciunii si dreptatii, precum si al iubirii si iertării: "Te-am iertat si toata mânia si ura am alungat-o cu totul din inima noastra", scria Voievodul, adresându-se boierului sau Mihai, unul din cei care participasera la uciderea parintelui sau. Gândul mortii purea l-a avut în minte caci pentru el moartea era, potrivit învataturii crestine, o stramutare "de la cele vremelnice" catre "locasurile de veci", asa cum el însusi a pus sa se scrie pe piatra sa de mormânt, pregatita cu 12 ani înainte de mutarea la Domnul. Paginile sfinte de cronica româneasca amintesc peste veacuri despre evlavie, cinstirea si credinta poporului român fata de Dreptcredinciosul Voievod Stefan cel Mare si Sfânt:

Continuare pagina 3

Bincredinciosul Voievod Stefan cel Mare si Sfânt, simbol al credinței ortodoxe si al vredniciei romanesti

Continuare din pagina 2

"iar pe Stefan Voda l-au îngropat tara cu multa jale si plângere la mânăstire la Putna care era de dânsul zidita. Atâta jale era de plângeau toti, ca dupa un parinte al lor", zicând mai departe cronicarul: "Ce dupa moartea lui pâna astazi îi zic Sfântul Stefan Voda..., pentru lucrurile lui

cele vitejeste, care nimeni din domni, nici mai înainte, nici dupa aceea l-au ajuns". De la mutarea sa la Parintele Ceresc pâna astazi, mormântul sau de la Manastirea Putna este strajuit de o candela pururea aprinsa, unde fiii neamului românesc neîncetat își pleaca genunchiul cu evlavie si rugaciune catre Milostivul

Dumnezeu. Maritul si drept-credinciosul Voievod Stefan cel Mare si Sfânt ramâne peste veacuri o pilda de adevarat conducator de tara, stapânit permanent de credinta în Puternicul Dumnezeu, iubirea de Biserica stramoseasca si tara, spre slava lui Dumnezeu, unul în fiinta si închinat în Treime, Tatal, Fiul si Sfântul Duh.

(...)Troparul Bincredinciosului Voievod arată două mari virtuți ale sale prin care chipul său luminos a rămas în conștiința generațiilor și în evlavia poporului: apărarea credinței și a patriei străbune , și ctitorirea de locașuri sfinte, de biserici și mânăstiri.(...)

(...)Ca fiu smerit al Bisericii, Ștefan cel Mare și Sfânt aștepta la chilia duhovnicului său isihastu, Cuviosul Daniil Sihastrul, sfătuitorul său de taină în vreme de necaz, dascăl și martor al pocăinței sale, până ce acesta istovi ruga, după cum ne spune cronicarul.(...)

(...) Ca fiu evlavios al Bisericii, Ștefan cel Mare și Sfânt a învățat să se sprijine mai întâi pr ajutorul lui Dumnezeu și apoi pe cel venit de la oameni.Astfel , el postea și se ruga înainte de luptă, pentru a cere ajutor de la Hristos și de la sfinții lui: Maica Domnului, Sfinții purtători de biruință Gheorghe, Dimitrie, Procopie ș.a.; apoi postea și se ruga după luptă, ca să mulțumească Lui Dumnezeu pentru ajutorul primit . Iar când se întâmpla să piardă bătălia, ca la Războieni în 1476, socotea că înfrângerea se datora păcatelor lui personale, și postea pentru a întări pocăința.(...)

(...)Simbol al credinței creștine și al vredniciei românești , luptător neînfricat și purtător al biruinței dăruite de Dumnezeu, Ștefan cel Mare și Sfânt ne arată prin credința și faptele sale lucrarea harului lui Dumnezeu în oamenii credincioși, potrivit Psalmistului: „ *Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi* ” Ps.67, 36 (...)

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel în Cuvântul adresat al sărbătorirea a 500 de ani de la trecerea la cele veșnice a Sfântului Voievod Ștefan cel Mare

Intrarea Schitului Românesc Prodromu ~ Muntele Athos

Maica Domnului de la Prodromu

**ICOANA
MAICII DOMNULUI
PRODROMITA
12 iulie**

De la Marea Lavră, cea dintâi ctitorie athonită, se pornește pe cărare spre Schitul Românesc Prodromu (mănăstirea își are numele de la ocrotitorul său Sfântul Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului) acolo unde, se află spre cinstire un adevărat tezaur duhovnicesc, icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului Prodromița - nefăcută de mâna omului. Istoria acestei icoane spune că la anul 1863 starețul Mănăstirii, ieroschimonahul Nifon, dimpreună cu cuviosul Nectarie dorind să aibe și ei în mănăstire o icoană deosebită a Maicii Domnului, precum aveau toate mănăstirile athonite, au mers în țară unde au căutat un pictor iconar iscusit ce trebuia să realizeze o astfel de icoană. Au început a cerceta acolo pentru a afla un zugrav mai priceput și cu

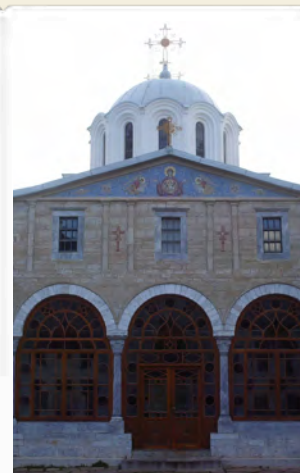
viață plăcută lui Dumnezeu și l-au găsit în persoana lui Iordache Nicolau, căruia i-au cerut ca să rerealizeze această icoană, iar pe toată durata lucrului, să aibe o trăire duhovnicească aparte și anume, să nu mănânce în zi cât timp lucrează, iar după ce mănâncă să oprească lucrul la icoană, să fie înfrânat la mânie, înfrânat de la cele trupești cât și să păstreze celelalte rânduieli specifice pictorilor iconari. Cu toate acestea, o neputință apare la zidirea Chipurilor Sfinte, după cum spune chiar iconarul în mărturisirea sa, ce se află păstrată în arhiva mănăstirii: „Eu, Iordache Nicolau, zugrav din târgul Iași, am zugrăvit aceasta sfântă icoană a Maicei Domnului cu însăși mâna mea, la care a venit o minune: după ce am isprăvit veșmintele, după meșteșugul zugrăvirii mele, m-am apucat să lucrez fețele Maicei Domnului și a lui Iisus Cristos.

Continuare pagina 5

O, Fecioară preamărită, înfrumusețarea prodromiților și lauda închinătorilor, tu i-ai spus Sfântului Petru Athonitul că „Muntele Athosului l-am ales, din toate părțile pământului, și am hotărât să îl afierosesc spre a fi îndestulată locuință monahilor și pustnicilor”, și în acest munte ai voit a aduce icoana ta. O, împăcare a noastră cu Dumnezeu, care ne-ai dăruit noul praznic de minuni izvorător al icoanei tale, nimeni n-a pierit din cei ce aveau spre tine nădejdea buneii credințe. Tu, care împletești cununi după vrednicie celor ce te laudă și dăruiești cererile tuturor celor ce te cinstesc după cuviință, din negura patimilor mântuiește-ne, curățind necurăția noastră.

Icoana Facatoare de minuni a Maicii Domnului

Schitul Românesc Prodromu

ICOANA MAICII DOMNULUI PRODROMITA 12 IULIE

Cotinuare din pagina 4

Privind eu la chipuri, cu totul a ieșit din potrivă, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meșteșugul.”. Dar Dumnezeu și Maica Sa cea Sfântă aveau să împlinescă dorința monahilor athoniți astfel că, după cum continuă același iconar, „ A doua zi, după ce m-am sculat, am făcut trei metanii înaintea Maicei Domnului, rugându-mă să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi sfânta ei icoană. Când m-am dus să mă apuc de lucru, am aflat chipurile drese desăvârșit, precum se vede. Văzând această minune, n-am mai adaos a-mi pune condeiul, fără numai am dat lustrul cuviincios, deși o greșală a fost aceasta că am dat

lustru la o asemenea minune”. Când părinții au revenit să ia icoana pe care o comandaseră mult s-au bucurat de minunea săvârșită și pe tot drumul străbătut de icoană în Moldova, mulțimile de credincioși veneau și se închinau preaslăvind pe Dumnezeu și pe Preasfânta Născătoare, multe minuni făptuindu-se. Se spune că însuși domnitorul Alexandru Ioan Cuza a vrut să păstreze această icoană în Țara Românească, dar planul Maicii Domnului a fost mai presus de voința omenească, icoana ajungând acasă, în grădina Maicii.

Sfânta icoană se află spre închinare de atunci în mănăstirea românească a Athosului, Prodromu, de la care, cei ce vin cu credință înaintea ei, primesc multe faceri de bine și răspuns folositor de la Maica Sfântă.

Neadormita noastră păzitoare, care degrabă îi întâmpini pe cei ce te cheamă, dat-ai robilor tăi chipul feței tale cel preacinstit și cu totul luminos, pe care îl sărutăm mulțumind. și cu dragoste și credință închinându-i-ne. Arată-ți milele tale, Născătoare de Dumnezeu, primind cererile de folos ale robilor tăi. Depărtează de la noi norul patimilor și al ispitelor, izbăvește-ne de toată vătămarea trupească și sufletească și fii mijlocitoare a mântuirii noastre. Ajută-i pe cei ce cu dragoste se închină chipului tău nefăcut de mână omenească, ca să cinstească înfricoșatele minuni, semnele mai presus de fire ale icoanei tale.

O, pavază tare a clerului bisericesc și sprijin al celor din cinul monahicesc, miluiește și mântuiește cu rugăciunile tale pe ortodocșii arhieriei, preoți și diaconi, pe toți monahii și pe tot poporul dreptcredincios care ți se închină. Ocrotește obștea părinților prodromiți și pe toți închinătorii care aleargă la icoana ta făcătoare de minuni. Caută spre noi cu milostivirea ta și cu rugăciunea ta învrednicește-i pe toți creștinii să viețuiască cu Hristos și în locașurile cerești să se desfăteze. Cercetează-ne, Maică iubitoare de fii, pe noi, robii tăi, cu darul tău și dăruiește celor neputincioși tămăduire și sănătate desăvârșită, liniște celor înviforați și mântuire tuturor, în vecii vecilor. Amin.

Din minunile Sfântului Cuvios Parinte Atanasie cel de la Athos (5 iulie)

Atunci când vorbești despre Grădina Maicii Domnului, despre Sfântul Munte Athos, nu ai cum să începi decât cu Sfântul Cuvios Atanasie și cu marea sa ctitorie, Marea Lavră căci afirmarea Athosului s-a făcut prin lucrarea acestui sfânt, ce a reușit să unească viețuirea chinovitică a monahilor cu cea a sihaștrilor, arătând că scopul monahului, indiferent de modul traiirii lui, este același: "a privi împreună scopul vieții, adică mântuirea, și a forma în viața cenobitică o singură inimă și o singură voință. Pentru că într-o singură dorință toate frățiile să constituie un singur trup cu mai multe membre"(Tipicul Sfântului Atanasie, editura Meyer pagina 115).

Pe drumul de la Kareia ce te poartă către Marea Lavră primul popas este legat, cum se poate altfel de, o minune a Sfântului Cuvios Atanasie. Într-un timp, spune istoria acestei minuni, înmulțindu-se numărul fraților, s-au terminat toate alimentele și nu mai aveau cu ce se hrăni. Sfântul Atanasie, fiind foarte mâhnit, și-a luat toiagul și a pornit pe cărare spre Kareia, voind să anunțe

conducerea Sfântului Munte că nu mai poate să asigure hrană fraților. După două ore de mers s-a așezat pe o piatră să se odihnească. Când s-a ridicat să plece mai departe, vede o femeie venind în întâmpinarea lui. Cum a văzut-o, a privit-o uimit, întrebându-se ce caută aici, în aceste locuri unde nu intră niciodată femeii! Fiind în starea aceasta, femeia necunoscută l-a întrebat cu blândețe:

- Unde mergi, bătrânule?

Sfântul Atanasie, privind-o cu atenție, i-a zis:

- Cine ești tu și cum ai venit aici?

- Eu sunt stăpâna acestor locuri și îți știu mâhnirea ta, putând să te ajut, dar mai întâi vreau să știu încotro ai plecat! Atunci, Sfântul Atanasie i-a spus greutățile și necazurile sale.

- Și tu atâta n-ai putut suferi? a adăugat necunoscuta. Și pentru fărâma de pâine, tu ți-ai părăsit mănăstirea, care trebuie să devină preaslăvită? Oare după duhul călugăriei este fapta ta? Unde îți este credința? Întoarce-te, i-a zis ea, și eu te voi ajuta. Toate ți le voi dăruia cu îndestulare și

se va preaslăvi mai mult decât celelalte mănăstiri.

- Cine ești tu? a întrebat-o din nou Sfântul Atanasie.

- Acea în al cărui nume ai sfințit locașul tău, căreia ai încredințat soarta și mântuirea ta. Eu sunt Maica Domnului tău.

Sfântul Atanasie, fiind neîncrezător i-a zis:

- Și cum pot să cunosc că ești cu adevărat cea care spui?

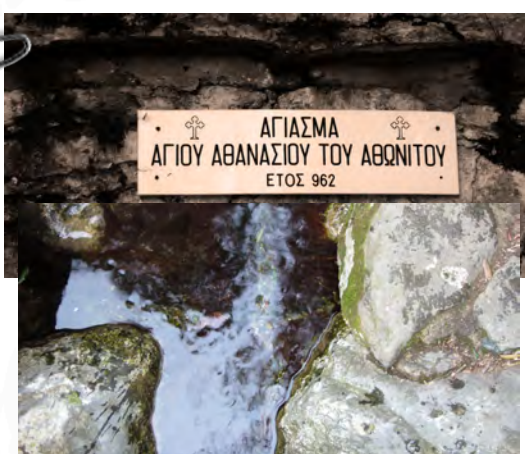
- Vezi această piatră, i-a zis necunoscuta, lovește în ea și te vei încredința.

Lovind după cum i-a spus, piatra s-a despicat în semnul crucii și a izvorât un izvor îmbelșugat de agheasmă, care curge până astăzi. Văzând minunea, Sfântul Atanasie i s-a închinat, iar Maica Domnului i-a spus:

- Întoarce-te în mănăstirea ta și de acum să nu mai pui econom, căci eu voi fi econoama mănăstirii și mă voi îngriji de toate. Și zicând acestea s-a făcut nevăzută, iar Sfântul Atanasie i-a mulțumit și s-a întors în mănăstire, unde a găsit magaziile pline de alimente și vasele pline cu untdelemn.

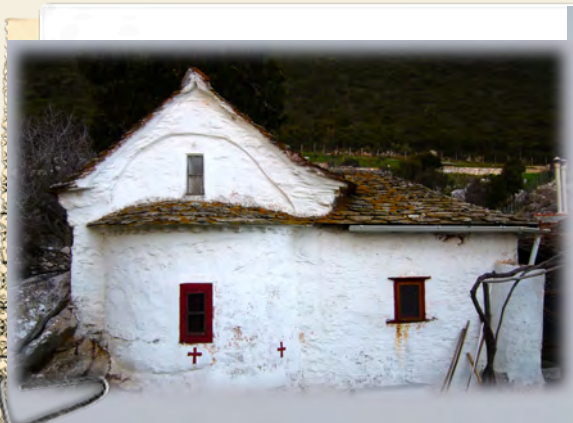
continuare pagina 7

Icoana dedicată minunii și locul unde Sfântul a lovit în stanca

La izvorul Sf. Atanasie

Chilia de langa chiparos si altarul pagan

Chiparosul cu radacinile in sus

Altarul de jertfa pagan

(Continuare din pagina 6)

O altă minune din viața Cuviosului părinte este legată de un chiparos (altul decât cel ce se află în incinta Marii Lavre și care este cel mai vechi chiparos ce există) cât și de bisericuța pe care Sfântul a zidit-o în apropierea acestuia, pe locul unui fost altar de jertfă închinat zeului Apolo ce mai se vede și astăzi, ca semn al biruinței lui Dumnezeu asupra zeilor mincinoși. Acest chiparos, spun părinții mănăstirii, a răsărit cu rădăcinile în sus, ramurile sale căutând a se strânge potrivit firii lor, dar arătând acum mai mult cu un stejar, din semințele pe care Sfântul Cuvios Atanasie le-ar fi plantat. Privind la aceste minunezi cum toate cele irrationale se supun celor cu dreapta credință, cum își schimbă firea, precum odinioară cerurile s-au supus marelui Prooroc Ilie. Se spune că Sfântul s-a retras să se roage în pustie și a purces a zidi o mică chilie, dar diavolul mult îl necăjea pe sfântul căci ceea ce zidea se dărâma peste noapte. Rugându-se Maicii Sfinte, a primit înștiințare a nu se odihni până ce nu va termina chilia și imediat apoi să săvârșească slujbă într-înșea pentru ca astfel diavolul să fie biruit. În acest fel, sfântul a izgonit și diavolii care făceau ca mâinile muncitorilor, care lucrau la zidirea Mănăstirii Marea Lavră, să fie amorțite și nemișcate și care doreau zădărnicierea construirii lăcășului închinat Maicii Domnului.

Viața Sfântului nu se putea încheia decât tot printr-o minune. Pentru că nevoile mănăstirii

o cereau, s-au început lucrările pentru extinderea bisericii ajungându-se în final la nivelul cupolei.

Sfântul, pentru că într-atât era iubit de Dumnezeu, primește prin descoperire de sus cunoașterea sfârșitului său, așa cum numai cei nevoitori și vrednici primesc. Astfel, după un ultim cuvânt de zidire adresat ucenicilor săi, îmbrăcat în haine de sărbătoare, cu culionul Sfântului Mihai Malein pe cap (acest sfânt s-a născut dintr-o femeie stearpă, ca rod al rugăciunii și al dragostei ei și a soțului către Maica Domnului) se urcă împreună cu alți șase monahi pe schelă pentru a inspecta lucrările. Dar cupola avea să se prăbușească peste Sfântul Cuvios și peste cei șase ucenici care erau împreună cu el. Cinci dintre aceștia au murit în acea clipă, numai Sfântul și cu zidarul Daniel rămăseră în viață, striviți sub dărâmături. În tot acest timp din gura Cuviosului Atansie nu s-a auzit decât glas de rugăciune ce spunea "*Slavă Ție Doamne Iisuse Hristoase, vino în ajutorul meu!*". Când au reușit monahii să-l elibereze, l-au găsit cu mâinile pe piept în semnul Sfintei Cruci și fără nicio rană pe trupul său. Numai la picior a fost rănit Sfântul iar sângele care a curs din acea rană, a fost adunat de monahi și prin el s-au făcut multe vindecări. Timp de trei zile trupul său a stat ca adormit, până când au venit aproape toți părinții athoniți pentru a prohodii pe părintele lor ce se mutase la Domnul.

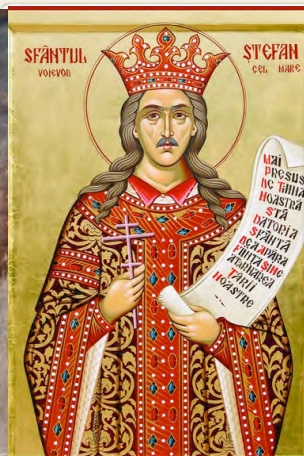
Cu ale sale rugăciuni Doamne Iisuse Hristoase, Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. AMIN!

Sfântul Mare Proroc Ilie

Racla Sfântului Ierarh Leontie de la Rădăuți

Dreptcredinciosul Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt

SINAXARUL LUNII IULIE

Sfântul Mare Proroc Ilie

Se spune că la nașterea sa tatăl său a văzut oameni îmbrăcați în alb învelindu-l în scutece de foc și, dându-i numele, i-au dat să mănânce o flacăra, simbol al râvnei pentru Dumnezeu care l-a mistuit de-a lungul întregii sale vieți. Încă din copilărie, ținea strict toate poruncile Legii și se ținea în permanență în fața lui Dumnezeu printr-o feciorie indiferentă, post neîncetat și rugăciune arzătoare, care îi făcuseră sufletul ca focul și făcuseră din el modelul vieții mănăstirești. A activat în Regatul de Nord, în timpul regelui Ahab. Acesta s-a căsătorit cu o păgână, Isabela, care l-a ademenit și pe el să cadă în idolatrie, astfel încât lipsa de credință și desfrânarea ajunseră însăși mod de viață. Încurajat de soția sa, el îi persecuta pe Prooroci și pe toți oamenii rămași credincioși lui Dumnezeu și se închina idolilor Baal și Astarte. Sfântul și Marele Prooroc Ilie l-a abordat în chip direct purtând o aprigă luptă pentru dreapta credință a poporului care prin exemplu mai marilor săi era târât în idolatrie. Profetul Ilie se duse atunci la rege și îi spuse : "Domnul e viu, Dumnezeuul Armatelor, Dumnezeuul lui Israel, în fața căruia stau astăzi ! Nu, nu va fi în acești ani nici rouă, nici ploaie decât prin cuvânt din gura mea ! ". La cuvintele Profetului o secetă groaznică se abătu atunci asupra pământului cu totul cumplită și care a adus multă durere și suferință în acești 3 ani și jumătate, cu speranța însă că foametea va face pe poporul lui Israel să se căiască și să se întoarcă la credință.

Din porunca lui Dumnezeu, Proorocul, acoperit cu o piele de oaie și înveșmântat cu piele de vițel, părăsi ținutul lui Israel și se duse la râul de Chorrath (Kerith), aflat dincolo de Iordan (după

tradiția bisericească, în acest loc a fost ridicată apoi mănăstirea Hozeva, care mai exista și astăzi, și unde a trăit și Sfântul Ioan Iacob Hozevitul). Se adăpa cu apa cascadei iar Domnul îi trimise corbi pentru a-i duce pâine dimineața și carne seara, ca să trezească în prooroc mila pentru poporul care suferea. Când cascada secă, Dumnezeu își trimise slujitorul său la Sarepta din Sidon, lăsându-l să vadă de-a lungul drumului efectele dezastruoase ale secetei, pentru a trezi încă o dată în el mila. Ilie ajunse la o văduvă săracă, păgână, care aduna lemne pentru a coace pâine pentru ea și fiul ei. În ciuda sărăciei, ea puse înainte de toate datorate ospitalității și îndată ce Proorocul i-o ceru, ea îi pregăti o pâine, cu făina și uleiul pe care le mai avea. Primi fără întârziere răsplata ospitalității sale : la cuvântul Proorocului, covata sa cu făină și urciorul cu ulei nu se mai goliră până la revenirea ploii. Trecuseră câteva zile de când Ilie era găzduit la aceasta văduvă, când fiul ei muri. Cum femeia, în durerea ei, îl acuza pe omul lui Dumnezeu ca ar fi adus nenorocirea asupra casei ei, Ilie îl luă pe copil, îl urcă la etaj acolo unde locuia el și după ce a suflat de trei ori asupra trupului neînsuflețit chemându-l cu strigăte puternice pe Dumnezeu, el îl înapoie pe tânărul băiat viu mamei sale, profetind astfel învierea morților. Ilie se arată în fața regelui care rămase surprins să îl vadă venind, liber, pe cel pe care îl căutase peste tot cu slugile sale și îl invită să adune pe tot poporul lui Israel pe muntele Carmel ca martor al confruntării sale cu cei 450 de profeți ai lui Baal și cei 400 de profeți ai pădurilor sacre întreținuți de Izabel. El ceru ca doi tauri să fie pregătiți pentru sacrificiu și să fie așezați pe rug, dar fără să aprindă focul și îi lăsa pe falșii profeți să aducă primii sacrificiul.

continuarea pagina 9

continuarea din pagina 8

Aceștia îl invocară cu strigăte pe Baal, tăindu-și carnea, din zori până în seară, dar în zadar. Ilie râdea de ei, încurajându-i să strige mai tare, de teamă ca zeul lor să nu fi adormit sau să nu fie ocupat cu alte treburi. La venirea serii, Profetul înălță un Altar cu 12 pietre, reprezentând cele 12 seminții ale lui Israel, săpă un șanț larg în jurul Altarului, pe care puse taurul jupuit de piele, și porunci să fie vărsată, în trei rânduri, apă din belșug peste jertfă, astfel încât să se umple șanțul. Apoi adresă spre cer un strigăt puternic, invocându-l pe Dumnezeu lui Abraham, lui Isaac și al lui Iacov. Pe data coborî foc din cer, mistuind jertfa, lemnul și apa. Tot poporul căzu atunci cu fața la pământ strigând : " Cu adevărat Domnul este singurul Dumnezeu". Din porunca lui Ilie, falșii profeți fură prinși și pedepsiți. Ajuns prin râvna sa pe culmea cea

mai de sus a virtuții, Sf. Prooroc Ilie nu a trecut la cele veșnice, ci a fost ridicat la cer fiind considerat demn de a vedea față în față slava Dumnezeului întrupat, alături de Moise și de cei trei Apostoli în ziua Schimbării la față (cf. Matei 17). Sfârșitul lui Ilie este prezentat ca o minune care s-a petrecut cu puterea lui Dumnezeu, pe Care Ilie L-a slujit cu multa autoritate. Se spune că, simțind el că zilele pe pământ sunt numărate, și-a ales ca succesori pe Elisei. Atât de mare a fost personalitatea lui, încât Domnul i-a făcut aceasta favoare de a se muta din viața aceasta pământească la viața cea cerească, fără a trece prin poarta morții. Este a doua personalitate a Vechiului Testament care s-a înălțat cu trupul la cer. Minunea a fost văzută de către ucenicul său, iar el s-a înălțat la cer pe o căruță de foc trasă de cai, lui Elisei rămânându-i haina învățătorului său.

Sfântul Ierarh Leontie de la Rădăuți **1 iulie**

Acest purtător de Dumnezeu Leontie s-a născut din părinți drept-maritori creștini în orașul Radauti la începutul sec. al XIV-lea. Încă din pruncie, dus de părinți la biserică, a fost cuprins de o mare dragoste față de casa lui Dumnezeu unde, mai apoi, mergea zilnic și asculta cu toată luarea aminte întreaga slujbă după care zăbovea, căutând să se apropie cât mai mult sufleteste de cuvioșii părinți călugari, ostenitori și slujitori sfințiți la această catedrală voievodală. Părinții din obștea catedralei văzându-l cu atâta dragoste pentru casa lui Dumnezeu, pentru sfințele slujbe, l-au primit în obștea lor unde, fericitul Leontie în toate cele rânduite ca ascultare, arăta râvna și smerenie. Pentru viața lui duhovnicească a fost călugărit primind numele de Lavrentie. Luând binecuvântare de la starețul obștei, s-a îndreptat către un loc sihastresc, nu departe de Putna, unde erau câțiva sihastri. Mitropolitul Moldovei de atunci, aflând de această vatră sihastrescă cu rânduiala prea frumoasă, a mers și a sfințit biserică aceluși schit și odată cu aceasta a hirotonit în preot pe cuviosul Lavrentie, numindu-l tot atunci egumen, potrivit și dorinței acelei obști. Aici, în această cuvioasă obște vine să se nevoiască și cuviosul Daniil Sihastrul sub povata părintelui sau duhovnicesc Lavrentie. Înființându-se scaun episcopal la Radauti, în timpul Voievodului Alexandru cel Bun, nu după multă vreme, Cuviosul Lavrentie este chemat la înalta vrednicie și înfricosătoarea răspundere a arhieriei. Primind darul arhieriei nu a încetat nici o clipă nevointele sihastrestice, în chilia salasului sau episcopal. S-a retras din scaunul arhipastoresc și a luat schima cea mare la Sihastria. Cunoșcându-și dinainte sfârșitul vieții sale pământești, a chemat întreg soborul pentru a-i da ultimele sale porunci părintești, a rânduit ca egumen al acestei sfinte mănăstiri, pe cel mai apropiat ucenic al lui, cuviosul Daniil Sihastrul, pe care binecuvântându-l, a adormit în Domnul într-o nădejde învierii și a vieții veșnice. Credincioșii, fiii lui duhovnicesci veneau la mormântul său unde se rugau și aflau tamaduire de tot felul de boli. Curând, cinstitele sale moaște au fost stramutate la Radauti potrivit dorinței credincioșilor. Aici, la racla cu sfințele sale moaște, venea multă lume, cunoșcând darul lui Dumnezeu care se revărsa asupra tuturor celor care, cu credință se rugau și sarutau sfințele sale moaște. În anul 1639, racla cu sfințele sale moaște a fost răpită de navalitori, cum menționează cronicile, fără să se știe, nici până în ziua de azi, locul unde ele au fost duse. Cu rugăciunile Sfântului Părintelui nostru Ierarh Leontie, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeule nostru, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

continuarea în pagina 10

Sf Emilian de la Durostorum

Sf. Mc. Epictet și Astion

Sf.Cuv. Ioanichie

Sfintii Cuv. Rafail și Partenie de la Agapia Veche

8 iulie

Primul dintre ei a fost monah în vechiul așezământ călugăresc Agapia din Deal, în veacul al XVI-lea. Sfântul Rafail a fost cinstit încă din secolul al XVII-lea, mai ales în Moldova, chiar de Sfântul Ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, care i-a cinstit moaștele. Sfântul Rafail s-a născut în satul Bursucani, din ținutul Bârladului, din părinți credincioși. A plecat din tinerețe la celebra mănăstire nemțeană, unde a fost ucenic al monahilor de aici, după care a fost călugărit sub numele de Rafail, care se tâlcuiește „Dumnezeu aduce vindecare“. Viața acestui sfânt nu este foarte cunoscută. Se știe că părinții agăpeni țineau o rânduială a locului de la care nu s-a abătut nici ascultătorul monah Rafail. Călugării petreceau în lavră, iar cine era întărit și râvnea la viața cea liniștită a pustiei, cu binecuvântare, pleca să se nevoiască în sihăstrie împreună cu un bătrân și, mai târziu, singur. Sfântul Rafail a trăit o perioadă în inima munților, iar după ani de rugăciune și asceză, a primit daruri înalte, fiind îndrumător al fraților din obște și uimind pe toți prin viața sa sfântă și înțelepciunea sa. Toți îl priveau ca pe o icoană a virtuților, iar în pomelnicele vechi este numit „Fericitul stareț Rafail“. Din timpul vieții făcea minuni, iar la mormântul său au venit mulți bolnavi și neputincioși pentru a se vindeca. Ucenicii săi i-au dezgropat moaștele și le-au așezat în biserică, spre închinare. Părți din moaștele lor se păstrează și astăzi în mănăstirile nemțene.

continuarea din pagina 9

Sfantul Ioanichie Schimonahul de la Cetatuia

(26 iulie)

Sfantul Cuvios Ioanichie Schimonahul este unul din cei mai renumiti sihastri ce s-a nevoit pe Valea Chiliilor in primele decenii ale secolului al XVII-lea. Se crede ca acesta era cu metania din Manastirea Cetatuia Negru Voda de alaturi, unde s-a nevoit la sfarsitul secolului al XVI-lea. Ravnind fericitei vietii pustnicesti si arzand pentru dragostea lui Hristos, Sfantul Ioanichie a trait in peștera sa mai bine de 30 de ani, vreme in care acesta nu a vazut chip de om, numai ucenicul sau aducandu-i paine si apa, o data pe saptamana. Din pricina inaccesibilitatii locului, ucenicul ii dadea hrana coborand-o, pana la gura peșterii, intr-un cos legat cu sfoara. Tot prin ucenicul sau credincios, egumenul de la Manastirea Negru Voda din Campulung ii trimitea, din cand in cand, Sfinte Taine spre Impartasire.

Sfantul Ioanichie, in urma marilor sale nevointe pentru Hristos, si-a cunoscut mai inainte sfarsitul sau, astfel incat, si-a sapat singur mormantul in peștera in care a vietuit. Apoi, culcandu-se in mormant, si-a dat sufletul in mainile Domnului.. iar peștera a ramas parasita vreme prea indelungata. Cu trecerea anilor, numele Sfantului Cuvios Ioanichie s-a uitat, iar peștera lui s-a parasit din cauza muntelui abrupt. In primele

decenii ale secolului al XX-lea, coborandu-se egumenul schitului cu o franghie in peștera, a descoperit osemintele intregi ale acestui mare sihastru, asezate cu bunacuviinta in fundul peșterii. Erau galbene, binemiroitoare si acoperite cu o panza de paijen, ca un epitaf. Deasupra mormantului erau sapate in piatra aceste cuvinte: "Ioanichie Schimonah, 1638".

Din rânduială dumnezeiască, moaștele lui s-au aflat după sfârșitul celui de al Doilea Război Mondial, în anul 1944. Iată cum: Cuviosul Paisie, starețul Mănăstirii Cetățuia, Negru-Vodă, a coborât în peștera unde sihăstrise cu mulți ani înainte Schimonahul Ioanichie. Și, o minune, pânza păianjenului acoperea încă osemintele bine mirositoare ale Cuviosului! Le-a scos cu grijă și cu multă evlavie și le-a așezat în biserica mănăstirii, spre lauda monahilor și bucuria credincioșilor. Mulți s-au folosit de minunatul odor descoperit în peștera din Valea Chiliilor. Bolnavii se vindecau, necăjiții recăpătau nădejdea, săracii își acceptau condiția sărăciei, sperând în timpuri mai prielnice. Dar potrivnicul diavol, care aduce neorânduială, a făcut să se stingă din nou această flacără a bucuriei aprinsă în Mănăstirea Negru-Vodă. Reprezentanții statului comunist de atunci au dat dispoziție să fie îngropate moaștele Sfântului în pământ.

continuarea pagina 10

SINAXARUL LUNII IULIE

Sf. Mucenici Epictet și Astion (8 iulie)

Pe malul lacului Reazelm, nu departe de brațul Sf. Gheorghe al Dunării și de actualul sat Dunavățul de Jos, se află ruinele unei fortărețe romano-bizantine care au aparținut cetății Halmyris. Aici au pățimit cei doi martiri, Epictet și Astion, poate cei mai vechi martiri de pe teritoriul României, despre care avem informații amănunțite.

Potrivit actului lor martiric, păstrat astăzi doar într-o copie din sec XV, aflată în arhiva bisericii Mântuitorului din Utrecht, ei au pățimit în anul 290, ca urmare a persecuției dezlănțuite de împăratul Dioclețian (284-305). Tot în legătură cu martiriul lor, se face pomenirea primului episcop al Tomisului, Evangelicus, care a venit la Halmyris în vremea aceea.

Sfântul Epictet era originar din părțile Răsăritului, fiind crescut din fragedă copilărie în frica lui Dumnezeu. Învrednicindu-se de harul preoției, el ducea o viață cu totul curată și evlavioasă, pentru aceasta fiind răsplătit de Dumnezeu cu darul facerii de minuni. Adeseori, prin puterea rugăciunii sale, putea deschide ochii orbilor, vindeca pe leproși și pe ologi și scotea duhurile necurate din cei îndrăciți.

Astion era un tânăr chipeș, nepot al senatorului roman Iulian. Acesta fusese păgân, ca și părinții săi, dar întâlnindu-se cu preotul Epictet și ascultându-i cuvintele pline de înțelepciune, se convertește la creștinism, și împreună cu părintele său duhovnicesc, se îmbarcă și pleacă la Halmyris, unde nu era nimeni ca să-i cunoască sau să le știe țara de origine. În urma străduințelor depuse pentru mântuire, și tânărul Astion se va învrednici de același dar al facerii de minuni, ca și părintele său duhovnicesc, având o deosebită putere asupra diavolului. În vremea aceea va sosi însă în orașul Halmyris comandantul Latronianus, având de rezolvat unele probleme administrative și militare. În a 4-a zi de la sosire, acestuia i se va raporta că în oraș există doi străini, care ar fi „vrăjitori și ghicitori”, și care, prin cuvântările lor, au întors pe mulți de la cinstirea zeilor. Auzind aceasta, comandantul s-a înfuriat și a poruncit ca la apusul soarelui cei doi să fie arestați și duși la închisoare. Fiind prinși, cei doi sfinți s-au hotărât ca să nu spună nimic despre familiile și țara lor de unde veneau, ci numai să mărturisească faptul că ei sunt creștini, acesta fiind numele, neamul și patria lor. A doua zi, cei doi au fost

aduși în mijlocul orașului la judecată, dar Latronianus abia putea să-i privească, fețele lor strălucind ca soarele. În cursul audierii, cei doi sfinți mărturiseau credința lor în Iisus Hristos, cu puterea Căruia săvârșeau toate minunile de care erau acuzați, și că ei nu se pot lepăda de Acesta, închinându-se zeilor. Auzind toate acestea, Latronianus s-a înfuriat și mai tare și a poruncit ca cei doi sfinți să fie legați, iar carnea de pe corp să le fie jupuită cu gheare de fier. Unuia dintre judecători, pe nume Vigilantius, auzind cum cei doi sfinți mărturiseau într-una pe Hristos în timpul torturilor, nu i-au mai putut ieși din minte cuvintele lor, așa că în a 4-a zi de tortură a sfinților, a mărturisit și el că este creștin. Apoi s-a dus la cei doi sfinți în închisoare, împreună cu toată casa lui, pentru a primi însemnul și garanția vieții, devenind și ei ucenicii Domnului.

În a cincea zi de judecată, Epictet a rostit o cuvântare care s-a terminat cu cuvintele „*Noi suntem creștini*”, ceea ce a înfuriat extrem de tare pe Latronianus, care a poruncit ca să fie frecate rănile celor doi cu sare și oțet, după care să fie aruncați într-un cazan cu smoală clocotită. Însă, prin puterea lui Hristos, cei doi sfinți au rămas nevătămați, și de aceea au fost condamnați ca 30 de zile să nu primească nimic de mâncat și de băut. Pe când cei doi răbdau toate aceste chinuri, la Halmyris a sosit un străin, care îl va recunoaște pe Astion, și se va întoarce la părinții lui, care nu știau nimic despre el, povestindu-le tot ceea ce văzuse. Auzind acele minunate lucruri, mama lui Astion a spus că vrea numaidecât să devină și ea creștină, și că dacă va fi nevoie, va înfrunta și martiriul pentru aceasta. Apoi, părinții lui Astion s-au îmbarcat în grabă și au venit la locul în care pătimea fiul lor cel sfânt. După trecerea celor 30 de zile de înfometare, cei doi sfinți au fost aduși iarăși la judecată, unde au mărturisit din nou pe Hristos, în numele căruia făceau ei toate acele minuni despre care se spuneau că sunt „vrăjitorii”. Văzând că nu îi poate învinge în nici un fel,

continuarea pagina 12

continuarea pagina 11

SINAXARUL LUNII IULIE

Latronianus a poruncit ca cei doi să fie scoși afară din cetate și să li se taie capul. Astfel, în ziua de 8 iulie i s-a tăiat capul mai întâi lui Astion, după care preotul Epictet, lăsându-și capul peste trupul ucenicului său, a primit și el aceeași pedeapsă, în acest fel, cei doi martiri sfințind pământul Dobrogei cu sângele lor. Actul martiric spune că trupurile celor doi erau albe ca zăpada și că cei ce sufereau de vreo boală, durere sau grijă și se atingeau cu credință de acestea sau le sărutau cu evlavie, se vindecau.

La apusul soarelui, Vigilantius, împreună cu toată casa sa și alți creștini, au venit și au luat trupurile celor doi sfinți martiri, pe care le-au înmormântat într-un loc potrivit. În a 3-a zi de la înmormântare, Astion s-a arătat lui Vigilantius, căruia i-a spus despre sosirea celor doi părinți ai săi în cetate. Întâmpinându-i și găzduindu-i, Vigilantius le-a relatat acestora despre moartea martirică a fiului lor. În urma acestor relatări, cei doi părinți se convertesc la creștinism, fiind botezați de episcopul Evangelicus. Pentru noi, românii, actul martiric al celor doi martiri are o valoare deosebită deoarece, în afară de cel al pătimirii Sf. Mc. Emilian de la Durostorum, este singurul act cu care se poate mândri literatura aghiografică dobrogeană. El luminează pagini întregi din viața spirituală a Dobrogei, într-o vreme când creștinismul era nu numai persecutat, dar reacția oficialităților împotriva lui atinsese cote maxime.

Sf. Mc. Emilian de la Durostorum (18 iulie)

Acest sfânt era din Durostor, cetatea Misiei din Tracia, rob fiind unui elin în zilele lui Iulian Paravatul și ale lui Capitolie Vicarul. Crezând el în Hristos și scârbindu-se de idoli, aflând vreme cu bun prilej, luând un ciocan, a intrat în capistea idolilor și a sfărâmat toți idolii și a risipit jertfele. Însă fiind supuși altii la chinuri pentru aceasta, el a mers de s-a vadit și a fost batut cu vine de bou și, fiind bagat într-un cuptor cu foc, și-a dat sufletul la Dumnezeu în anul 363 de la Hristos.

Articolul parohianului

UMILINTA

Libertatea zilelor noastre întreține egoismul astfel încât, la un moment dat, în afară de goana după bani, poziție socială, dominarea bărbatului sau a femeii în cadrul relației de cuplu, alimentarea continuă a orgoliului, ne fac să nici nu mai considerăm că umilința mai există. Exemplul Mântuitorului Iisus Hristos și a altor sfinți care au dat dovadă de umilință exemplară sunt trecute cu vederea. Dar vin momente în viață când Dumnezeu ne face să ne aducem aminte de faptul că umilința este una din acele calități esențiale ale sufletului. Din păcate, în cele mai multe cazuri, nu suntem capabili să conștientizăm această importantă calitate într-un mod armonios, de la Sine, ci trecând prin experiențe uneori tragice: boli grave, moartea unei ființe foarte dragi, pierderea serviciului etc. Există o multitudine de modalități de a deveni umil, dar suferința e în aceste momente, cea mai nedorită cale de a învăța aceasta. Fiecare are propria lui cale de evoluție și de a învăța.

Situațiile de viață sunt asemănătoare la toți, numai că modul propriu de a învăța din lecțiile vieții e diferit de la persoană la persoană. Unii învață în relațiile de cuplu, unde iubirea e cea mai ușoară modalitate de a ajunge la umilință. Iubirea divină, lipsită de egoisme, de pretenții și de orgolii e cea mai frumoasă modalitate de a învăța să devii umil (smerit). Adevărata iubire este lipsită de toate acestea și atunci când reușim să avem o stare de umilință exemplară și să îl iubim în primul rând pe Dumnezeu nu ne va mai deranja celălalt.

Bolile grave ne pun adesea în situația de a ne analiza viața, de a vedea unde am greșit, de a ne ierta, într-un cuvânt de a deveni umili (smeriți), de a-l pune pe Dumnezeu pe primul loc, de a ne curăța inima și sufletul de toate poverile pe care uneori le ducem toată viața cu noi, de a dezvolta o relație personală cu Dumnezeu.

De a avea sinceritatea de a spune „Doamne făcă-se voia Ta și nu a mea, că Tu știi cel mai bine ce e bun pentru mine”, de a ne pune sufletul, trupul, mintea în mâinile Lui și de a-L lăsa pe EL să hotărască și nu noi. Asta înseamnă **UMILINTA - SMERENIA**.

Despre Sfanta Taina a Impartasaniei

Cand a fost Instituita Taina Sfintei Impartasanii?

Mantuitorul nostru Iisus Hristos a instituit-o ca Sfanta Taina la ultima Cina servita cu ucenicii Sai, joi seara, inaintea sfintelor Sale patimi, cand, luand painea, multumind, a binecuvantat-o, a frant-o si, dandu-o ucenicilor a zis „Luati mancati Acesta este Trupul Meu...”. Apoi, binecuvantand vinul, a zis: „Betii dintru acesta toti, acesta este sangele Meu, al Legii celei noi, care pentru multi se varsa spre iertarea pacatelor...”, dand apoi porunca expresa de a o continua: „Aceasta sa faceti spre pomenirea Mea...” (Matei 26, 26-28).

Cum ne pregatim de Sfanta Impartasanie?

„Cu frica de Dumnezeu, cu credinta si cu dragoste sa va apropiati”. Iata trei conditii cuprinse in chemarea preotului din timpul, Sfintei Liturghii. Sf. Apostol Pavel a hotarat urmatoarea regula pentru cei ce se impartasesc: "Ori de cate ori veti manca aceasta paine si veti bea acest pahar, moartea Domnului vestiti pana ce va veni. Astfel oricine va manca painea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat fata de Trupul si Sangele Domnului. Sa se cerceteze insa omul pe sine si numai asa sa manance din paine si sa bea din pahar. Caci cel ce mananca si bea cu nevrednicie, osanda isi mananca si bea, nesocotind trupul Domnului. De aceea multi dintre voi sunt neputinciosi si bolnavi si multi au murit"(I Corinteni 11;26-30). Inainte de Sfanta Impartasanie crestinul trebuie sa se pregateasca tinand post ,iar apoi prin Sfanta Taina a Spovedaniei ,sa-si gateasca haina de nunta lepadandu-o pe cea a pacatului, pentru a veni si a gusta din Trupul si Sangele Mantuitorului . „ Din acest motiv, Sfântul Grigorie Teologul a zis: *“Sa varsam lacrimi dupa putere prin baia Botezului (pocaintei)”*, iar Sfântul Simeon Noul Teolog porunceste monahilor si crestinilor ca fara lacrimi sa nu se împartaseasca. Cum e cu putinta ca acela care își umple de cu seara chilia lui cu carne, peste, oua, vin si nu cu mâncăruri de post, dimineata sa se împartaseasca cu lacrimi si strapungerea inimii? Acest lucru e cu neputinta. Daca avem într-adevar frica de Dumnezeu, credinta fierbinte si dragoste curata din tot sufletul si din toata inima, atunci sa ne apropiem daca nu, sa ne retinem un timp, si dupa ce ne-am ostenit si nevoit cu ajutorul lui Dumnezeu, pe care trebuie sa-l cerem totdeauna, sa fim si noi sfinti, sa fim ca Sfintii Apostoli si crestinii primelor veacuri, atunci sa ne apropiem des. Întrucât nu suntem imitatori ai virtutilor lor, sa fim atenti, ca nu cumva apropiindu-ne cu nevrednicie, în loc de folos sa ne producem paguba, fiindca Sfânta Împartasanie e foc care-i arde pe cei nevrednici. (*in O scrisoare a Arhimandritului Filotei Zervakos catre un fiu duhovnicesc, publicata sub acest titlu în revista “Orthodoxos. Philoteos Martyria”, nr. 40-42, ianuarie-septembrie, Tesalonic, 1991, p. 139-143. Cuvantul Patriarhului Filotei Kokkinos (+1379)*)

Cat de des ne putem impartasi?

Nu exista o limitare a acordarii Sfintei Impartasanii. Bine este pentru credincios sa se impartaseasca **macar** in cele patru posturi din an, iar in afara acestora, ori de cate ori doresc, pregatindu-se prin post si spovedanie .

„Apoi acesta este răul cel mare, spune Sf. Ioan Gura de Aur in Cuvantul 53, Cuvant pentru Sfintele si Prea Curatele Taine din *Putul si Impartirea de grau*, că tu hotărăști vrednicia apropierei de sfintele Taine, nu după curăția cugetului, ci după intervalul de timp, și crezi că aceasta este evlavie, de a nu te apropia de multe ori în cursul anului de Sfânta împărțășire, neștiind că, dacă te apropii cu nevrednicie, fie chiar numai o dată, aceasta îți pătează și înfierează sufletul; iar dacă te-ai apropiat cu vrednicie, fie chiar și numai o dată, ți l-ai mântuit. Îndrăzneală nu este a te apropia de multe ori în cursul anului, ci a te apropia cu nevrednicie, fie chiar și o singură dată în tot timpul anului”

Care este randuiala impartasirii copiilor?

Copiii sugari (pana la 2 ani) se pot impartasi mancati la orice Sfanta Liturghie , copiii cei nevinovati pana la varsta de 6 - 7 ani, este bine sa se impartaseasca, daca se poate, si in fiecare Dumimica ,in felul acesta obisnuindu-se cu prezenta in biserica cat si cu preotul, iar copiii de la 6 - 7 ani trebuie sa posteasca si sa fie spovediti inainte de a se putea impartasi. Copiii pana la 7 ani si batranii, intru-cat sunt situatii speciale pot fi împartasiti la primele ore în cadrul slujbei de dimineata.

continuarea din pagina 13

Despre Sfanta Taina a Impartasaniei

Cum si cand se impartasesc batranii si bolnavii?

Zice Sfantul Simeon al Tesalonicului : " Cei batrani si bolnavi, care nu au impedimente canonice, este bine sa se impartaseasca mai des si in sarbatorile mari ". In caz de moarte, cei care nu s-au putut impartasi intru-cat nu au avut dezlegare , trebuiesc impartasiti daca isi exprima consimtamentul si sunt in stare constienta. Cel care e inconstient nu mai poate face aceasta.

Impartasania pe patul de moarte nu se refuza niciodata, cu conditia inasa ca muribundul sa o ceara. Cel inconstient este ca si mort, iar canonul 83 al sinodului 6 Trulan spun e: "Nimeni sa nu dea Euharistia trupurilor moarte, caci scris este: ,, Luati, mancati" (Matei 26;26), inasa trupurile mortilor nu pot sa ia, nici sa manance". Apoi Taina nu lucreaza de la sine si nu produce efecte fara voinata si efortul celui care o primeste. În Joia Patimilor, în timpul săvârșirii Sfintei Liturghii, se scoate un Agneț special, care se păstrează până marți, după Paști, când este sfărâmat și uscat fără a se face deosebire între cele patru părțile care îl alcătuiesc (cu literele inscripționate: **Is, Hr, Ni, Ka**). Acesta se va pune într-o cutiuță din Sfântul Chivot (biserița din metal inoxidabil, aflată pe Sfânta Masă, în altar), fiind folosit peste an, la împărțășirea bolnavilor,

bătrânilor și a copiilor, sau a celor din penitenciare. De asemenea, la praznicele când se termină Sfânta Împărțășanie sfințită în cadrul slujbei din acea zi, datorită numărului mare de credincioși care se împărțășesc, se va folosi suplimentar tot din această Sfântă Împărțășanie pregătită în Joia Mare

Ce se face si nu se face dupa Sfanta Impartasanie

Unii credinciosi nu mai saruta nimic din cele sfinte, nici mana preotului si mustra pe cei care fac acest lucru, deranjand vizibil atmosfera din biserica. O asemenea practica nu e corecta. Impartasania nu ramane pe buze, ci se inghite. De aceea e binevenit obiceiul de a primi, dupa Impartasanie, anafora si chiar un pic de vin, acestea pentru ca din Impartasanie sa nu ramana nimic afara. Apoi icoanele nu sunt lucruri care sa intineze sau sa anuleze efectul Sfintei Impartasaniei, ci sunt obiecte sfinte, care mereu aduc binecuvantare si sfințire. Asemenea si mana preotului trebuie sarutata dupa fiecare Sfanta Liturghie, caci este acea dreapta care binecuvinteaza si sfințeste, prin care lucreaza harul Duhului Sfânt, iar preotul se impartaseste la fiecare Sfanta Liturghie si este purtator de Hristos. Tot in legatura cu impartasirea se pune problema daca avem voie sa ne sarutam parintii, copiii, rudele si cunosintele. Imbratisarea sau sarutarea lor nu pericliteaza efectele Impartasirii.

In vremea Sfantului Ioan Gura de Aur (sec. IV) traia un bogat, care tinea, impreuna cu sotia lui, de erezia lui Macedonie. Odata, ascultand invatatura sfantului, s-a pocait si s-a intors la adevarul Sfintei Biserici. Sotia lui inasa, in timp ce din gura marturisea credinta ei in ortodoxie, inima ei traia inca in erezie.

La o mare sarbatoare a Bisericii, cand se obisnuia sa se impartaseasca multi crestini, s-a intamplat urmatorul fapt: Sotia bogatului s-a dus pe ascuns la preotii ereticilor sa se impartaseasca. Dar nu s-a impartasit, ci luand in mainile ei painea, a dat-o pe ascuns slugii ei sa o pastreze, fara ca cineva sa-si dea seama ceea ce a facut. Cand mai tarziu se savarsea Sfanta Liturghie a ortodocsilor, femeia s-a dus cu barbatul ei la biserica sa se impartaseasca. Cand a venit randul ei, a luat Sfantul Trup din mana Sfantului Ioan Gura de Aur, inasa nu s-a impartasit ci a luat pe ascuns painea ereticilor. Insa imediat s-a cutremurat de o minune. Painea ereticilor s-a transformat in gura ei, in piatra! Femeia s-a infricosat. Cu o voce tare a povestit tuturor intamplarea si a crezut din tot sufletul in Biserica Ortodoxa. Sfantul Ioan a asezat acea piatra in chivot, ca sa aminteasca minunea.

ACTIVITATEA PAROHIALA

In luna iunie au avut loc doua intalniri ale Comitetului Parohial. In cadrul acestora s-au hotarat urmatoarele:

-Achizitionarea aparatelor de dehumidificare necesare in biserica pentru protejarea picturii

-S-a luat in discutie aprobarea anterioara a Comitetului cu privire la repararea sistemului de evacuare al apei pluviale si s-a decis rezolvarea acestei probleme in cel mai scurt timp posibil pentru ca apa sa nu se mai infiltreze in biserica

Acest numar al buletinului parohial Viata Parohiala a fost tiparit prin contributia integrala a familiei domnului
Doru Ioan, Bibiana si Dorina Bunescu.

Dumnezeu sa rasplateasca jertfa tuturor celor care sprijina si ajuta Sfanta Biserica!

Iulie 2010

Parohia Ortodoxa Romana „Sfanta Maria” Sydney
64 Linthorn Ave, Croydon Park, 2133, NSW

WWW.PAROHIA SFANTAMARIA.COM.AU

Toate drepturile rezervate